

„Kedves Testvérek!

A 2017 márciusi Ne félj lelkigyakorlaton részt vett egy fiatal doktornő, aki néhány napja elküldte vallomását. Szép ajándék számunkra, hogy a kisfiát Kovács Ferenc diakónus keresztelte meg.

Kovács Feri és Mária”

Ne félj, nem ítélek el...

Ez a címe annak a katolikus lelkigyakorlatnak, amire készülök. Olyan ez, mint egy állomás a keresztúton. Miért szánok erre pénzt és időt? Azért meg szükségesnek tartom. Nem megy tovább az életem nélküle. A következő lépés az élettervemben a gyermekvállalás. Akkor miért megyek egy olyan lelkigyakorlatra, amit abortusz megelőző nőknek szerveznek? Azért mert ezt a rettenetes gyilkosságot egy védtelen magzat ellen én is elkövettem. Feláldoztam első szülőtt gyermekemet az orvosi egyetem okleveléért vívott harc oltárán. Nem volt más választásom. Ezzel utólag már nem tudok védekezni. Megijedtem, a nagy félelem elvette a józan eszem. Ez már közelebb áll a valósághoz. Hogyan tudtam ennyire tehetetlen lenni? Vagyis inkább maradtam volna az. De én cselekedtem. Gyorsan, titokban. Ma már tudom, hogy a nagy titokban elkövetett tetteink általában égbe kiáltó bűnök is egyben. Akkor nem igazán szántam időt elgondolkodni, elcsendesedni, meghallani az Úr igazi akaratát. Éltem az egyetemisták bűnös életét, és ma értem meg az áldozati bárány esztelenségéből kifolyt vérenek gyászát. Akkor a női büszkeségem előbbre volt az anyává válásnál: nem akartam, hogy azért vegyenek feleségül, mert velem is megesett. Nem akartam teher lenni anyagilag senkire. Az, hogy nem igazi férfi volt mellettem, sajnos még ez sem oldoz fel a bűn alól. Persze, ha azt mondta volna: nincs semmi baj, ketten megoldjuk, talán nem vezetett volna el kétségbeesésemben a nőgyógyászati kálváriához. Ezt is csak mai fejjel látom így.

Ma, mikor szeretnék gyermekáldást, 3 gyermeket: most értem meg, hogy ez egy igazi csoda, ami sajnos nem adatik meg minden nőnek olyan könnyen, és én könnyelműen nemet mondtam erre az életre hívásra. Csőlátás alakult ki bennem: nem szántam rá időt, hogy újra nézzem a „Néma sikoly” című filmet, amit osztályfőnöknőm utolsó tanításként - útravalóul nekünk szánt. Balga voltam és ostoba. Nagyon bánom a megváltozhatatlant. 2017.március 23-26 között volt egy lelkigyakorlat Máriabesnyőn, ami mindent megváltoztatott. A hétvége célja a rehabilitáció. Szembenézés a múltban elkövetett bűnnel, ami eddig szőnyeg alá volt seperve. A tanúságtévő nők igazi példaképek voltak a lelki fejlődés felé vezető úton. Sorstársainkból álló csoport tagjainak minden egyes vallomásával szembesültünk azzal a ténnyel, hogy sajnos nem vagyunk egyedül. Kinek-kinek az élethelyzete annyira rettegésben tartotta, hogy nem tudtak az élet mellett dönteni. Évtizedekig hurcolt bűntudat, önmarcangolás. Az első két nap szembenézés volt, kimondani azokat a körül-

ményeket, amelyek elhitették velünk, hogy nincs más választás, nincs ennél jobb megoldás. Aztán a legszomorúbb bűnbánat után valami hihetetlen fordulat következett be. Elinultunk a gyógyulás felé. A szentgyónás és az Oltáriszentség magunkhoz vétele után: megtapasztaltuk, hogy velünk az Isten. Nem vagyunk egyedül. Mint a tékozló fiúnak, nekünk is van megbocsátás. A jó Isten várt ránk, még egy ilyen rettenetes bűn után is van feloldozás. Az összes titokban tartott év arra volt hasznos, hogy Isten megváltoztasson minket. Életvédő lehet az, aki átment ezen a poklon. Elmondhatja a kétségbeesett fiatal anyáknak, hogy csak ezt ne! Nem szabad megölni egy életet csak azért, mert még nincs meg a lakás vagy az autó. Az anyagi körülmények rendeződnek az évek során, ahogy neveljük a babánkat. De azt soha nem tudjuk megbocsátani magunknak, hogy lehetne, egy 10 éves gyermekünk,- de mondjuk a karriert választottuk. Tanuljatok, az én hibámból- soha ne kövessétek el ezt az égbe kiáltó bűnt. A gyermek Isten áldása- fogadjátok alázattal és igennel az anyává válásra való felkérést. Lehet nem lesz az életetekben még egy ilyen lehetőség. Jó szívvel ajánlom ezt a lelkigyakorlatot minden gyógyulni vágyó abortuszban érintett embernek.

Köszönettel: Dr. B. Anna